Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

DYREKTYWA RADY 92/119/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń

(Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 69)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r.	L 192	27	20.7.2002
►M2	Rozporządzenie rady (WE) NR 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r.	L 122	1	16.5.2003
►M3	Decyzja Komisji 2006/911/WE z dnia 5 grudnia 2006 r.	L 346	41	9.12.2006
►M4	Dyrektywa Rady 2006/104/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	352	20.12.2006
►M5	Dyrektywa Komisji 2007/10/WE z dnia 21 lutego 2007 r.	L 63	24	1.3.2007
►M6	Decyzja Komisji 2007/729/WE z dnia 7 listopada 2007 r.	L 294	26	13.11.2007
►M7	Dyrektywa Rady 2008/73/WE z dnia 15 lipca 2008 r.	L 219	40	14.8.2008
►M8	Decyzja Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r.	L 155	30	18.6.2009
►M9	Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/136 z dnia 25 stycznia 2018 r.	L 24	3	27.1.2018

zmieniona przez:

►A1	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	C 241	21	29.8.1994
►A2	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

sprostowana przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 49 (92/119/EWG)

▼B

DYREKTYWA RADY 92/119/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia ogólne wspólnotowe środki kontroli, które mają być stosowane w razie wybuchu jednej z chorób wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) *gospodarstwo*: oznacza wszelkie przedsiębiorstwo (rolne lub inne) położone na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta są trzymane lub hodowane;

2) *zwierzę*: oznacza każde zwierzę domowe należące do gatunku mogącego być bezpośrednio dotkniętym daną chorobą lub każde dzikie zwierzę - kręgowiec, co do którego istnieje prawdopodobieństwo udziału w epidemii choroby, jako nosiciela lub rezerwuaru choroby zakaźnej;

▼C1

3) *wektor*: oznacza każde zwierzę kręgowe lub bezkręgowe, które może mechanicznie lub biologicznie przekazywać i rozprzestrzeniać dany czynnik choroby;

▼B

4) *właściciel lub opiekun*: oznacza każdą osobę lub osoby, fizyczne lub prawne, będące właścicielem zwierząt, lub którym powierzono hodowanie wymienionych zwierząt, za wynagrodzeniem finansowym lub nieodpłatnie;

5) *okres inkubacji*: oznacza prawdopodobny okres upływający między narażeniem się na działanie czynnika choroby i początkiem objawów klinicznych. Czas trwania tego okresu to okres określony w załączniku I dla danej choroby;

6) *potwierdzenie choroby zakaźnej*: oznacza oświadczenie właściwego organu o wystąpieniu jednej z chorób wymienionych w załączniku I, które zostało oparte na wynikach laboratoryjnych; w przypadku epidemii, właściwy organ może także potwierdzić obecność choroby na podstawie wyników klinicznych i/lub epidemiologicznych;

7) *właściwy organ*: oznacza centralny organ Państwa Członkowskiego odpowiedzialny za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych lub inny organ weterynaryjny, któremu delegowano tę odpowiedzialność;

8) *urzędowy lekarz weterynarii*: oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, by istniał obowiązek natychmiastowego powiadamiania właściwego organu o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załączniku I.

▼B

Artykuł 4

1. Jeżeli istnieje podejrzenie, że zwierzęta w gospodarstwie są zakażone lub zarażone jedną z chorób wymienionych w załączniku I, Państwa Członkowskie zapewniają niezwłocznie wszczęcie przez urzędowego lekarza weterynarii dochodzenia z urzędu w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności danej choroby, w szczególności obowiązku pobrania przez niego próbek niezbędnych do badania laboratoryjnego. W tym celu zwierzęta, o których mowa, mogą zostać przetransportowane do laboratoriów pod nadzorem właściwego organu, która podejmuje stosowne kroki w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się choroby.

2. Natychmiast po zawiadomieniu o podejrzeniu wystąpienia choroby, gospodarstwo zostaje poddane urzędowemu dozorowi przez właściwy organ, który w szczególności wymaga:

a) sporządzenia spisu wszystkich kategorii zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę, liczby zwierząt już padłych, zarażonych lub które mogły ulec zakażeniu lub zarażeniu; spis należy aktualizować w celu uwzględnienia zwierząt urodzonych lub padłych w trakcie okresu podejrzenia; informacje w spisie muszą być aktualizowane i okazane na żądanie, a także mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;

b) trzymania w razie potrzeby wszystkich zwierząt znajdujących się w gospodarstwie, które należą do gatunków podatnych na chorobę w swoich pomieszczeniach lub zamknięcia ich w innym miejscu, gdzie mogą być odizolowane, w stosownych przypadkach biorąc pod uwagę możliwą rolę wektorów;

c) by żadne zwierzęta należące do gatunków podatnych nie wchodziły na teren gospodarstwa ani go nie opuszczały;

d) zakazu przemieszczania:

— osób, zwierząt należących do innych gatunków niepodatnych na chorobę i pojazdów do lub z gospodarstwa,

— mięsa lub zwierząt padłych, paszy zwierzęcej, sprzętu, odpadów, odchodów, ściółki, obornika lub czegokolwiek, co może przenosić daną chorobę;

e) uzyskania zezwolenia właściwego organu, który określa warunki zapobiegania ryzyku rozprzestrzenienia się choroby; zainstalowanie odpowiednich środków dezynfekcji przy wejściach i wyjściach z budynków lub miejsc, w których trzymane są zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę oraz samego gospodarstwa;

f) przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego zgodnie z art. 8.

3. Do czasu wprowadzenia środków urzędowych ustanowionych w ust. 2, właściciel lub opiekun zwierzęcia podejrzewanego o chorobę podejmie wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2, z wyjątkiem lit. f) tego ustępu.

4. Właściwy organ może zastosować każdy ze środków przewidzianych w ust. 2 wobec innych gospodarstw, jeżeli ich położenie, ukształtowanie lub kontakty z gospodarstwem, w którym podejrzewa się obecność choroby uzasadniają podejrzenie co do możliwości zarażenia.

▼B

5. Środki określone w ust. 1 i 2 nie zostaną wycofane, dopóki podejrzenie występowania choroby nie zostanie wykluczone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 5

1. Po urzędowym potwierdzeniu obecności jednej z chorób wymienionych w załączniku I w gospodarstwie, Państwo Członkowskie zapewnia, aby w uzupełnieniu do środków określonych w art. 4 ust. 2, właściwy organ wymagał zastosowania następujących środków:

a) wszystkie zwierzęta w gospodarstwie należące do gatunków podatnych na chorobę mają być bezzwłocznie zabite na miejscu. Zwierzęta, które padły lub zostały zabite należy, jeżeli jest to możliwe, spalić, zakopać na miejscu albo zniszczyć w zakładzie utylizacji odpadów zwierzęcych. Działania te przeprowadza się w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko rozprzestrzeniania się czynnika choroby;

b) wszelkie substancje lub odpady, takie jak pasza zwierzęca, ściółka, obornik lub gnojowica, które mogły ulec skażeniu, są niszczone lub odpowiednio zagospodarowywane. Zagospodarowanie, przeprowadzone zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii, ma zapewnić zniszczenie wszelkich czynników lub wektorów czynników choroby;

c) po przeprowadzeniu działań wymienionych w lit. a) i b), budynki, w których mieściły się zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę, ich otoczenie, pojazdy używane do przewozu i cały sprzęt, który mógł ulec skażeniu należy wyczyścić i zdezynfekować zgodnie z art. 16;

d) przeprowadza się dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 8.

2. W razie zagospodarowania odpadów poprzez ich zakopanie, musi ono być wystarczająco głębokie, aby zapobiec wykopaniu przez zwierzęta mięsożerne padliny lub odpadów wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), oraz musi ono być dokonane w odpowiedniej glebie w celu zapobieżenia skażeniu wód gruntowych lub innym zagrożeniom zanieczyszczenia środowiska.

3. Właściwy organ może rozszerzyć stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 na inne sąsiednie gospodarstwa, jeżeli ich położenie, ukształtowanie lub kontakty z gospodarstwem, w którym potwierdzone zostało występowanie choroby, uzasadniają podejrzenie co do możliwości zakażenia.

4. Na wznowienie hodowli w gospodarstwie uzyskuje się zezwolenie właściwego organu, po dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii zadowalającej inspekcji z czyszczenia i dezynfekcji wykonanych zgodnie z art. 16.

Artykuł 6

Jeżeli dziko żyjące zwierzęta są zarażone lub podejrzewa się, że są zarażone, Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie właściwych działań. Państwa Członkowskie powiadamiają o zastosowanych przez nie środkach Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG ([1]).

([1]) Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

▼B

Artykuł 7

1. W przypadku gospodarstw, które składają się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek produkcyjnych, właściwy organ może odstąpić od wymogów art. 5 ust. 1 lit. a) odnośnie do zdrowych jednostek produkcyjnych zarażonego gospodarstwa, pod warunkiem że urzędowy lekarz weterynarii potwierdził, że struktura i rozmiar tych jednostek oraz przeprowadzane w nich działania są całkowicie oddzielone od pomieszczeń przebywania, przetrzymywania, personelu, wyposażenia i żywienia, tak aby uniknąć rozprzestrzeniania się czynnika choroby z jednej jednostki do drugiej.

2. W razie odwołania się do przepisów ust. 1, zasady określone w decyzji Komisji 88/397/EWG ([1]) stosuje się *mutatis mutandis*. Zasady te mogą być zmienione dla danej choroby na mocy procedury ustanowionej w art. 25 w celu uwzględnienia szczególnego charakteru choroby.

Artykuł 8

1. Dochodzenie epidemiologiczne dotyczy:

a) długości okresu podczas którego choroba mogła występować w gospodarstwie przed jej zgłoszeniem lub podejrzeniem;

b) możliwego źródła pochodzenia choroby w gospodarstwie i identyfikacji innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę i które mogły ulec zarażeniu lub zakażeniu;

c) przepływ osób, zwierząt, zwierząt padłych, pojazdów, sprzętu lub wszelkich innych substancji, które mogły przenosić czynnik choroby do lub z danego gospodarstwa;

d) właściwego występowania i rozprowadzania wektorów choroby.

2. Należy powołać jednostkę kryzysową w celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia w miarę możliwości najszybszego zwalczenia choroby oraz dla przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego.

Przepisy ogólne dotyczące krajowych i wspólnotowych jednostek kryzysowych zostają ustanowione przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 9

1. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdza lub uznaje na podstawie potwierdzonych danych, że choroba mogła być przeniesiona z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 4 albo, z tego ostatniego do innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, te inne gospodarstwa zostają poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4; nadzór ten nie zostanie zniesiony do czasu urzędowego wykluczenia podejrzenia występowania choroby w gospodarstwie.

([1]) Decyzja Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynująca zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG (Dz.U. L 189 z 20.7.1988, str. 25).

▼B

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdza lub uzna na podstawie potwierdzonych danych, że choroba mogła być przeniesiona z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 5 albo z tego ostatniego do innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, te inne gospodarstwa zostaną poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4; nadzór ten nie zostanie zniesiony do czasu urzędowego wykluczenia podejrzenia występowania choroby w gospodarstwie.

3. Jeżeli gospodarstwo podlega przepisom ust. 2, właściwy organ utrzymuje w mocy przepisy art. 4 względem takiego gospodarstwa przynajmniej przez maksymalny okres inkubacji właściwy dla każdej choroby, który nastąpił po prawdopodobnym czasie wystąpienia infekcji, ustalonym na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8.

4. Właściwy organ może, jeżeli uzna, że zezwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 i 2 do części gospodarstwa i znajdujących się tam zwierząt, z zastrzeżeniem, iż gospodarstwo może wypełnić warunki określone w art. 7 lub znajdują się tam tylko zwierzęta należące do gatunków podatnych na choroby.

Artykuł 10

1. Po urzędowym potwierdzeniu rozpoznania jednej z chorób, o których mowa, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ ustanowi wokół zarażonego gospodarstwa strefę ochronną, o minimalnym promieniu trzech kilometrów, która zawiera się w strefie nadzorowanej o minimalnym promieniu 10 kilometrów. Ustanowienie stref musi uwzględniać czynniki geograficzne, administracyjne, ekologiczne i epidemiologiczne odnoszące się do chorób, o których mowa, oraz urządzenia monitorujące.

2. Jeżeli strefy znajdują się na terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego, właściwe organy zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w ustanawianiu stref wymienionych w ust. 1. W razie konieczności, strefa ochronna i strefa nadzorowana zostają określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

3. Na właściwie uzasadniony wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 może zostać podjęta decyzja o zmianie (w szczególności o zmniejszeniu lub zwiększeniu) granic stref ustanowionych w ust. 1 lub okresu stosowania ograniczeń, z uwzględnieniem:

— ich położenia geograficznego i czynników ekologicznych,

— warunków meteorologicznych,

— występowania, rozprzestrzeniania się i typów wektorów,

— wyników badań epidemiologicznych przeprowadzonych zgodnie z art. 8,

— wyników badań laboratoryjnych,

— rzeczywiście zastosowanych środków kontroli.

▼B

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by w obszarze ochronnym były stosowane następujące środki:

a) identyfikacja wszystkich gospodarstw w strefie ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;

b) przeprowadzenie okresowych wizyt w gospodarstwach ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę; badania klinicznego tych zwierząt, w tym, w razie potrzeby, pobranie próbek do badania laboratoryjnego; prowadzenia rejestru wizyt i poczynionych ustaleń, przy czym częstotliwość wizyt pozostanie proporcjonalna do stopnia zagrożenia epizootią w gospodarstwach największego ryzyka;

c) zakaz przemieszczania i przewozu zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę na drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem dróg zaopatrzeniowych gospodarstw; właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez ich wyładowywania i zatrzymywania się;

d) pozostawienie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie w którym są trzymane, z wyjątkiem przewozu pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni położonej w tej strefie w celu ich natychmiastowego uboju lub, jeżeli w strefie nie znajduje się rzeźnia pod nadzorem weterynaryjnym, do rzeźni w strefie nadzorowanej wyznaczonej przez właściwy organ. Przewóz ten może być zatwierdzony przez właściwy organ tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że w stosunku do żadnego ze zwierząt nie zachodzi podejrzenie zarażenia. Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej zwierząt.

2. Środki zastosowane w strefie ochronnej zostają utrzymane w mocy przynajmniej przez maksymalny okres inkubacji typowy dla danej choroby, po rozdysponowaniu zwierzętami z zarażonego gospodarstwa zgodnie z art. 5, i po przeprowadzeniu czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 16. Jednakże, jeżeli choroba jest przenoszona przez wektor owada, właściwy organ może wyznaczyć okres obowiązywania środków lub ustanowić przepisy dla ewentualnego wprowadzenia zwierząt wskaźnikowych. Państwa Członkowskie niezwłocznie informują Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o zastosowanych przez nie środkach.

Po upływie okresu wskazanego w akapicie pierwszym, przepisy stosowane do strefy nadzorowanej stosuje się również do strefy ochronnej.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają stosowanie w strefie nadzorowanej następujących środków:

a) identyfikacja we wszystkich gospodarstwach zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę;

b) zakaz przemieszczania zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę na drogach publicznych z wyjątkiem prowadzenia ich na pastwisko lub do budynków gospodarczych; właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez ich wyładowywania i zatrzymywania się;

▼B

c) zezwolenie właściwego organu na przewóz zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w obrębie strefy nadzorowanej;

d) pozostawienie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę wewnątrz strefy nadzorowanej przez maksymalny okres inkubacji, po tym, jak odnotowano najnowszy przypadek choroby. W późniejszym terminie zwierzęta mogą być usunięte z tej strefy w celu przewozu ich pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ do natychmiastowego uboju. Zezwolenie takie może być udzielone przez właściwy organ tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że w stosunku do żadnego ze zwierząt nie zachodzi podejrzenie zarażenia. Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej zwierząt.

2. Środki zastosowane w strefie nadzorowanej zostają utrzymane w mocy przez okres przynajmniej równy maksymalnemu okresowi inkubacji po rozdysponowaniu zwierzętami z gospodarstwa zgodnie z art. 5 i po przeprowadzeniu czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 16. Jednakże, jeżeli choroba jest przenoszona przez wektor owada, właściwy organ może ustalić okres obowiązywania środków lub ustanowić przepisy dla ewentualnego wprowadzenia zwierząt wskaźnikowych. Państwa Członkowskie informują niezwłocznie Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o zastosowanych przez nie środkach.

Artykuł 13

Jeżeli zakazy ustanowione w art. 11 ust. 1 lit. d) i art. 12 ust. 1 lit. d) pozostają w mocy powyżej 30 dni z powodu występowania dalszych przypadków choroby i w wyniku tego powstają problemy z przechowywaniem zwierząt, właściwy organ może, na wniosek właściciela wyjaśniającego jego podstawę, zezwolić na usunięcie zwierząt z gospodarstwa w strefie ochronnej lub strefie nadzorowanej, z zastrzeżeniem, że:

a) urzędowy lekarz weterynarii sprawdził stan faktyczny;

b) przeprowadzono inspekcję wszystkich zwierząt w gospodarstwie;

c) zwierzęta, które mają być przewiezione przeszły badanie kliniczne z wynikiem negatywnym;

d) każde ze zwierząt zostało oznakowane identyfikatorem usznym lub zidentyfikowane w inny przyjęty sposób;

e) gospodarstwo miejsca przeznaczenia jest położone w strefie ochronnej lub w strefie nadzorowanej.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, w tym czyszczenie i dezynfekcję ciężarówek po przewozie w celu uniknięcia ryzyka rozprzestrzeniania się czynnika choroby w trakcie takiego przewozu.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że właściwe władze podejmują niezbędne środki w celu poinformowania o obowiązujących ograniczeniach przynajmniej osoby osiedlone w strefach ochronnej i nadzorowanej i czyni niezbędne przygotowania do wprowadzenia przez niego tych środków.

▼B

2. Jeżeli w danym regionie dana epidemia jest szczególnie poważna, Państwo Członkowskie przyjmuje dodatkowe środki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

Artykuł 15

Na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, przepisy szczególne odnoszące się do środków kontroli i zwalczania danej choroby:

— są, w przypadku choroby pęcherzykowej świń, podane w załączniku II odnoszącym się do choroby pęcherzykowej świń,

— są, dla każdej z innych chorób wymienionych w załączniku I, przyjmowane przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby:

a) środki dezynfekcyjne i owadobójcze, które mają zostać zastosowane oraz ich stężenia, w razie potrzeby, zostały urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ;

b) czyszczenie, dezynfekcja i dezynsekcja były przeprowadzane pod urzędowym nadzorem:

— zgodnie z poleceniami przekazanymi przez urzędowego lekarza weterynarii,

oraz

— w taki sposób, aby wyeliminować ryzyko rozprzestrzenienia się lub przetrwania czynnika choroby;

c) po zakończeniu czynności wymienionych w lit. b), urzędowy lekarz weterynarii upewniał się, że środki zastosowano poprawnie i że upłynął odpowiedni okres, nie krótszy niż 21 dni, dla zapewnienia, że dana choroba została w pełni zwalczona przed ponownym wprowadzeniem zwierząt należących do gatunków podatnych na daną chorobę.

2. Procedury czyszczenia i dezynfekcji zarażonego gospodarstwa:

— są, w przypadku choroby pęcherzykowej świń, podane w załączniku II,

— są określone, w kontekście przygotowania szczególnych środków dla każdej choroby wymienionej w załączniku I, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 15 tiret drugie.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby w każdym Państwie Członkowskim wyznaczano:

a) krajowe laboratorium w którym wyposażenie oraz doświadczony personel jest stale gotowy do pełnego oznaczania, w szczególności przy pierwszym przypadku wystąpienia danej choroby, typu, podtypu i wariantu odpowiedniego wirusa i potwierdzenie wyników otrzymanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;

b) krajowe laboratorium, w którym testowane są odczynniki stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

▼B

2. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z określonych chorób są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych, oraz za stosowanie odczynników.

3. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z określonych chorób są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych ustalonych przez każde laboratorium dla rozpoznania tych chorób w Państwie Członkowskim. W tym celu:

a) mogą zaopatrywać krajowe laboratoria w odczynniki diagnostyczne;

b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;

c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;

d) przechowują wyizolowane wirusy tych chorób z przypadków potwierdzonych w Państwach Członkowskich;

e) zapewnią potwierdzenie wyników pozytywnych uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

4. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium właściwego w sprawie danej choroby, mogą korzystać z usług krajowego laboratorium innego Państwa Członkowskiego, mającego kompetencje w tym zakresie.

▼M7

5. Państwa członkowskie prowadzą aktualne wykazy krajowych laboratoriów, o których mowa w ust. 1, i udostępniają je innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

▼B

6. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z wymienionych chorób współpracują z poszczególnymi laboratoriami wzorcowymi Wspólnoty określonymi w art. 18.

7. Komisja przyjmie szczegółowe przepisy wprowadzające niniejszy artykuł zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 18

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne właściwe dla choroby pęcherzykowej świń zostało wskazane w załączniku II.

2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne dla każdej z innych chorób wymienionych w załączniku I zostaną wyznaczone zgodnie z procedurą ustaloną art. 15 tiret drugie w kontekście przygotowania szczególnych środków dla każdej z chorób.

3. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratoriów określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostały ustanowione w załączniku III.

▼B

Artykuł 19

1. Szczepienie przeciw chorobom wymienionym w załączniku I nie może być przeprowadzane, chyba że jest ono przeprowadzane jako uzupełnienie środków kontroli podjętych w chwili wystąpienia choroby, zgodnie z następującymi przepisami:

a) decyzją o wprowadzeniu szczepienia jako uzupełnienia środków kontroli podjętą przez Komisję, w porozumieniu z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26;

b) decyzja ta jest oparta w szczególności na następujących kryteriach:

— stopień koncentracji zwierząt danych gatunków w zaatakowanej strefie,

— charakterystyka i skład każdej ze stosowanych szczepionek,

— procedury nadzoru dystrybucji, składowania i stosowania szczepionek,

— gatunek i wiek zwierząt, które mogą lub muszą być szczepione,

— obszary, na których szczepienie może lub musi być przeprowadzone,

— czas trwania akcji szczepień.

2. W przypadku określonym w ust. 1:

a) zostanie zakazane szczepienie lub doszczepianie zwierząt należących do gatunków podatnych na daną chorobę w gospodarstwach określonych w art. 4;

b) zostaną zakazane zastrzyki z surowicy wysoce odpornościowej.

3. W razie odwołania się do szczepień, należy stosować następujące zasady:

a) wszystkie szczepione zwierzęta muszą być oznaczone wyraźnym i czytelnym znakiem zgodnie ze sposobem przyjętym w procedurze przewidzianej w art. 25;

b) wszystkie szczepione zwierzęta muszą pozostać w strefie szczepienia, chyba że zostaną wysłane do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ do natychmiastowego uboju, w którym to przypadku przemieszczanie zwierząt może być dozwolone tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że żadne ze zwierząt nie jest podejrzewane o zarażenie chorobą.

4. Po zakończeniu szczepień, przemieszczanie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę ze strefy szczepienia może być dozwolone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, po upływie okresu określonego w tej samej procedurze.

▼B

5. Państwa Członkowskie informują regularnie Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o postępie odnośnie do podjętych środków szczepień.

6. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, decyzja o wprowadzeniu szczepień interwencyjnych może być podjęta przez zainteresowane Państwo Członkowskie, po zawiadomieniu Komisji, pod warunkiem, że nie zostaną naruszone podstawowe interesy Wspólnoty. Decyzja taka musi w szczególności uwzględniać stopień koncentracji zwierząt w pewnych regionach, potrzebę ochrony poszczególnych ras i obszar geograficzny na którym jest przeprowadzane szczepienie. Decyzja taka zostanie niezwłocznie rozpatrzona, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26 przez Stały Komitet Weterynaryjny, który może podjąć decyzję o utrzymaniu, zmianie lub rozszerzeniu środków lub też o zaprzestaniu ich stosowania.

Artykuł 20

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny do zastosowania odnośnie do wszystkich chorób wymienionych w załączniku I, który określa środki krajowe wprowadzane w razie wystąpienia ogniska jednej z chorób, o których mowa.

Plan ten musi zezwalać na dostęp do pomieszczeń, sprzętu, personelu i innych odpowiednich materiałów niezbędnych do szybkiego i sprawnego zwalczenia ogniska choroby.

2. Kryteria ogólne, które należy stosować podczas sporządzania planów interwencyjnych zostały określone w załączniku IV pkt 1-5 i 10, wraz z pkt 6-9 odnoszącymi się do kryteriów przyjmowanych dla danej choroby. Państwa Członkowskie mogą jednakże ograniczyć się do stosowania kryteriów określonych w pkt 6-9, jeżeli kryteria w pkt 1-5 i 10 zostały już przyjęte kiedy plany zostały przedstawione w celu zastosowania środków kontroli wobec innej choroby.

3. Plany interwencyjne przygotowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku IV zostaną przedłożone Komisji:

i) nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń;

ii) nie później niż sześć miesięcy po wprowadzeniu szczególnych środków dla innych chorób wymienionych w załączniku I.

4. Komisja bada plany interwencyjne w celu ustalenia, czy umożliwiają one osiągnięcie pożądanego celu i przedstawią zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu propozycje wymaganych poprawek, w szczególności, aby zapewnić ich zgodność z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie konieczności z poprawkami, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Plany mogą następnie być zmienione lub uzupełnione, zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia zmian okoliczności i szczególnego charakteru danej choroby.

▼B

Artykuł 21

Na zasadzie odstępstwa od warunków przewidzianych w art. 19 i 20 odnośnie do środków interwencyjnych, które mają być przyjęte przez Państwa Członkowskie w celu uwzględnienia naturalnych, geograficznych ograniczeń, w szczególności francuskich departamentów zamorskich, Azorów i Madery oraz ich oddalenia od głównej części terytorium Wspólnoty, zainteresowane Państwo Członkowskie uzyskuje zezwolenie na zastosowanie szczególnych środków kontroli właściwych dla każdej z chorób wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Zainteresowane Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego powiadamia Komisję i inne Państwa Członkowskie o środkach, jakie podjęło w tym zakresie, w szczególności o środkach kontroli wprowadzonych w celu zapewnienia, że zwierzęta z terytoriów, o których mowa lub produkty pochodzące od takich zwierząt nie są wysyłane do innych terytoriów Wspólnoty.

Zgodnie z procedurą informowania określoną w akapicie drugim, art. 20 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 22

Eksperci Komisji mogą, we współpracy z właściwymi organami, w zakresie niezbędnym do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, dokonywać kontroli na miejscu. W tym celu mogą oni sprawdzić reprezentatywny procent gospodarstw, aby stwierdzić, czy właściwe organy sprawdzają, czy gospodarstwa te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na terytorium którego jest przeprowadzana kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy ekspertom wykonującym swoje obowiązki.

Szczegółowe zasady wprowadzenia niniejszego artykułu zostają określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 23

1. Zasady regulujące finansowy udział Wspólnoty w środkach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy zostały ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

▼M8

_____

▼B

Artykuł 24

1. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w razie potrzeby zmienia załączniki I, III i IV, w szczególności w celu uwzględnienia zmian w badaniach naukowych i metodach diagnostycznych.

▼B

2. Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25, zmienić załącznik II, w szczególności w celu uwzględnienia zmian technicznych, technologicznych i metod diagnostycznych.

▼M2

Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 ([1]).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE ([2]).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

▼B

Artykuł 26

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia kwestię Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

▼A1

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda swoja opinię w sprawie projektu w czasie ustalonym przez przewodniczącego, w zależności od pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, która na wniosek Komisji ma zostać podjęta przez Radę. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

▼B

►A1 3. ◄ a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie je stosuje, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została przedstawiona, Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie 15 dni, od dnia w którym kwestia została jej przedłożona, Komisja przyjmuje proponowane środki i natychmiast je stosuje, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

([1]) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.
([2]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 października 1993 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu przeniesienia tych przepisów do ustawodawstwa krajowego na dzień 1 października 1993 r. nastąpi bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHORÓB DO OBOWIĄZKOWEGO ZGŁOSZENIA

Choroba	Maksymalny okres inkubacji
Pomór bydła	21 dni
Pomór małych przeżuwaczy	21 dni
Choroba pęcherzykowa świń	28 dni
Choroba niebieskiego języka	40 dni
Epizootyczna choroba krwotoczna jeleni	40 dni
Ospa owiec i kóz (Capripox)	21 dni
Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej	21 dni
►M1 Afrykański pomór świń ◄	40 dni
Guzowata choroba skóry bydła	28 dni
Gorączka doliny Rift	30 dni

▼B

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE ŚRODKI DO KONTROLI NIEKTÓRYCH CHORÓB

W uzupełnieniu przepisów ogólnych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, należy stosować następujące środki szczególne dla choroby pęcherzykowej świń.

1. **Opis choroby**

   Choroba trzody chlewnej, która jest klinicznie nie do odróżnienia od pryszczycy wywołuje pęcherzyki na tarczy ryja, wargach, języku i koronkach szpary międzyracicowej. Choroba przebiega z różnym nasileniem i może zarazić stado świń bez ujawnienia się przez wystąpienie zmian klinicznych. Wirus jest w stanie przetrwać przez długi okres poza ciałem nawet w świeżym mięsie; jest nadzwyczaj odporny na zwykłe środki odkażające i jest znany z trwałości i stabilności w zakresie 2,5-12 pH. W szczególności niezbędne są staranne czyszczenie i dezynfekcja.

2. **Okres inkubacyjny**

   Do celów niniejszej dyrektywy, maksymalny okres inkubacji przyjmuje się na 28 dni.

3. **Procedury diagnostyczne dla potwierdzenia i zróżnicowanej diagnozy choroby pęcherzykowej świń**

   Szczegółowe metody zbierania materiałów do diagnozy, laboratoryjne badania diagnostyczne, wykrywanie przeciwciał i ocena wyników badań laboratoryjnych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25 przed wejściem w życie dyrektywy.

4. **Potwierdzenie występowania choroby pęcherzykowej świń**

   Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy, występowanie choroby może być potwierdzone:

   a) w gospodarstwach, w których wirus choroby pęcherzykowej świń został wyizolowany ze świń lub z otoczenia;

   b) w gospodarstwach posiadających świnie seropozytywne na chorobę pęcherzykową świń, pod warunkiem, że u tych lub innych świń w gospodarstwie występują zmiany charakterystyczne dla choroby pęcherzykowej świń;

   c) w gospodarstwach posiadających świnie u których występują kliniczne objawy choroby lub które są seropozytywne, pod warunkiem, że istnieje bezpośredni związek epidemiologiczny z potwierdzonym ogniskiem choroby;

   d) w innych stadach, w których wykryto świnie seropozytywne. W tym przypadku właściwy organ, przed potwierdzeniem obecności choroby, podejmuje dalsze badania, w szczególności poprzez ponowne pobranie próbek i ponowne przetestowanie w odstępie 28 dni między ich pobraniem. Przepisy art. 4 są wiążące do zakończenia dalszych badań. Jeżeli dalsze badania nie dostarczą dowodów obecności choroby, chociaż świnie są w dalszym ciągu seropozytywne, właściwy organ zapewnia, by testowane świnie były zabite i zniszczone pod jego nadzorem lub poddane ubojowi w rzeźni przez nią wyznaczonej na terytorium ich kraju.

   Właściwy organ zapewnia, by od chwili przybycia do rzeźni świnie były przetrzymywane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń i by ich mięso było używane wyłącznie na rynku krajowym.

▼M7

_____

▼M9

_____

▼B

7. **Strefa ochronna**

1. Rozmiary strefy ochronnej są zgodne z określonymi w art. 10 niniejszej dyrektywy.

2. W przypadku choroby pęcherzykowatej świń, w drodze odstępstwa, środki ustanowione w art. 11 niniejszej dyrektywy zastępuje się środkami:

a) zidentyfikowanie wszystkich gospodarstw na obszarze strefy ochronnej ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;

b) przeprowadzenie okresowych wizyt w gospodarstwach ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę, badania kliniczne tych zwierząt, w tym, w razie potrzeby, pobranie próbek do badań laboratoryjnych; trzeba prowadzić zapisy wizyt i poczynionych ustaleń, przy czym częstotliwość tych wizyt pozostaje proporcjonalna do stopnia zagrożenia wystąpienia epidemii w gospodarstwach największego ryzyka;

c) zakazane jest przemieszczanie i przewóz zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę po drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem dróg zaopatrzeniowych gospodarstw. Właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez wyładunku lub zatrzymywania;

d) jednakże zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25, możliwe jest odstępstwo dla świń przeznaczonych do uboju przybywających spoza strefy ochronnej i będących w drodze do rzeźni, która znajduje się w tej strefie;

e) zakazane jest opuszczanie ciężarówek i innych pojazdów oraz sprzętu wykorzystywanego w strefie ochronnej do przewozu świń i innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. pasze, obornik, gnojowica itd.) z:

i) gospodarstwa położonego na obszarze strefy ochronnej;

ii) strefy ochronnej;

iii) rzeźni;

bez ich uprzedniego oczyszczenia i zdezynfekowania zgodnie z procedurami przewidzianymi przez właściwy organ. W szczególności ciężarówki i inne pojazdy, które były wykorzystywane do przewozu świń nie mogą opuścić obszaru strefy ochronnej bez uprzedniej inspekcji dokonanej przez organ;

f) świnie nie mogą być przemieszczane z gospodarstwa, w którym są trzymane przez 21 dni od zakończenia wstępnego czyszczenia i dezynfekcji gospodarstwa zakażonego, jak ustanowiono w art. 26; po upływie 21 dni możliwe jest zezwolenie na przemieszczenie świń z gospodarstwa, o którym mowa:

▼B

i) bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej znajdującej się w granicach stref ochronnej i nadzorowanej z zastrzeżeniem, że:

— została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie,

— zostały przeprowadzone badania kliniczne świń, które mają być oddane do uboju,

— każda ze świń została oznaczona identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób,

— świnie przewożone są w pojazdach opieczętowanych przez właściwy organ.

Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej świń.

Po przybyciu do rzeźni świnie są trzymane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń. Pojazd i sprzęt wykorzystywany do przewozu zostaje wyczyszczony i zdezynfekowany przed opuszczeniem rzeźni.

Podczas badania przeprowadzonego w wyznaczonej rzeźni przed ubojem i po jego dokonaniu, właściwy organ zwraca uwagę na wszelkie objawy dotyczące obecności wirusa pęcherzykowej choroby świń.

W razie uboju świń na podstawie tych przepisów, pobrana zostaje statystycznie reprezentatywna próbka krwi. W przypadku pozytywnego wyniku jej badania prowadzącego do potwierdzenia wystąpienia choroby pęcherzykowej świń, zastosowanie znajdują środki ustanowione w ust. 9 pkt 3;

ii) w wyjątkowych okolicznościach, bezpośrednio do innych obiektów gospodarstw, a znajdujących się na obszarze strefy ochronnej, z zastrzeżeniem, że:

— została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie,

— zostały przeprowadzone badania kliniczne świń przeznaczonych do przemieszczenia, z wynikiem negatywnym,

— każda ze świń została oznaczona identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;

▼M5

g) mięso świń określone w lit. f) ppkt i):

(i) mięso nie wchodzi do wewnątrzwspólnotowego lub międzynarodowego obrotu handlowego i widnieje na nim znak jakości zdrowotnej dla mięsa świeżego przewidziany w załączniku II do dyrektywy 2002/99/WE ([1]),

(ii) jest pozyskiwane, rozbierane, transportowane i magazynowane oddzielnie od mięsa przeznaczonego do wewnątrzwspólnotowego lub międzynarodowego obrotu handlowego i jest wykorzystywane w taki sposób, aby uniknąć przedostania się go do produktów mięsnych przeznaczonych do handlu wewnątrzwspólnotowego lub międzynarodowego, chyba że zostało poddane obróbce określonej w załączniku III do dyrektywy 2002/99/WE;

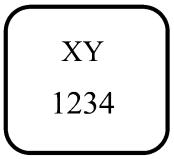
([1]) Dz.U. L 18 z 23.1.2003, str. 11.

▼M5

h) (i) w drodze odstępstwa od lit. g), w przypadku mięsa świń określonego w lit. f) ppkt (i) państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu innego znaku identyfikacyjnego niż specjalny znak identyfikacyjny określony w załączniku II do dyrektywy 2002/99/WE, pod warunkiem że wyraźnie odróżnia się on od pozostałych znaków identyfikacyjnych mających zastosowanie do mięsa wieprzowego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) lub rozporządzeniem Komisji WE) nr 2076/2005 ([2]).

Państwa członkowskie podejmujące decyzję o stosowaniu innego znaku identyfikacyjnego informują o tym fakcie Komisję w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt;

(ii) do celów określonych w ppkt (i) znak identyfikacyjny musi być czytelny i nieusuwalny, a litery łatwe do odczytania i wyraźne. Znak identyfikacyjny musi posiadać następujący kształt i zawierać następujące oznaczenia:

XY oznacza właściwy kod państwa przewidziany w pkt 6 części B sekcji I załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

1234 oznacza numer identyfikacyjny zakładu, o którym mowa w pkt 7 części B sekcji I załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

▼B

3. Zastosowanie środków podejmowanych na obszarze strefy ochronnej jest kontynuowane co najmniej do czasu, gdy:

a) zostaną podjęte wszystkie ze środki ustanowione w art. 16 niniejszej dyrektywy;

b) zostanie przeprowadzone w odniesieniu do wszystkich gospodarstw na obszarze strefy ochronnej:

i) badanie kliniczne świń, które wykazało, że nie mają objawów chorobowych na obecność pęcherzykowej choroby świń; oraz

ii) serologiczne badanie próbki statystycznej świń, bez wykrycia przeciwciał choroby pęcherzykowej świń. Program przeglądu serologicznego uwzględnia kwestię przenoszenia pęcherzykowej choroby świń oraz sposobu, w jakim trzymane są świnie. Program zostaje zatwierdzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25 niniejszej dyrektywy przed dniem jej wejścia w życie.

Badania i pobieranie próbek określone w i) oraz ii) nie mogą mieć miejsca przed upływem 28 dni od zakończenia wstępnych działań w zakresie czyszczenia i dezynfekcji zarażonego gospodarstwa.

4. Z chwilą, gdy upłynie termin, określony w pkt 3, przepisy odnoszące się do strefy nadzorowanej stosuje się również w odniesieniu strefy ochronnej.

([1]) Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55.
([2]) Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 83.

▼M5

5. Jeżeli zakazy przewidziane w pkt 2 lit. f) pozostają w mocy powyżej 30 dni z powodu występowania dalszych przypadków choroby i w wyniku tego powstają problemy z przechowywaniem zwierząt, właściwy organ może, na wniosek właściciela wyjaśniający jego podstawę oraz pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii potwierdził ten fakt, zezwolić na usunięcie zwierząt z gospodarstwa w strefie ochronnej. Przepisy pkt 2 lit. f) i h) stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian.

▼B

8. **Strefa nadzorowana**

1. Rozmiar strefy nadzorowanej określa się zgodnie z art. 10.

2. W przypadku choroby pęcherzykowej świń środki ustanowione w art. 12 niniejszej dyrektywy zastępuje się następującymi środkami:

a) zidentyfikowane zostają wszystkie gospodarstwa ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;

b) zezwala się na wszelkie przemieszczenia świń z gospodarstwa znajdującego się na obszarze strefy nadzorowanej, za wyjątkiem bezpośredniego przemieszczenia do rzeźni, z zastrzeżeniem, że świnie nie przybywały do tego gospodarstwa w ciągu poprzedzających 21 dni; właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta prowadzi rejestr przemieszczania świń;

c) właściwy organ może zezwalać na przemieszczenie świń ze strefy nadzorowanej, z zastrzeżeniem, że:

— w okresie 48 godzin poprzedzających takie przemieszczenie została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie;

— w okresie 48 godzin poprzedzających przemieszczenie zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń, z wynikiem negatywnym;

— w okresie 14 dni poprzedzających przemieszczenie zostało przeprowadzone serologiczne badanie statystycznej próbki świń przeznaczonych do przemieszczenia, bez wykrycia przeciwciał pęcherzykowej choroby świń. Jednakże, w przypadku świń przeznaczonych do uboju, badanie serologiczne może zostać przeprowadzone na podstawie próbek krwi pobranych w rzeźni przeznaczenia wyznaczonej przez właściwy organ na swoim terytorium. W przypadku wyniku pozytywnego potwierdzającego obecność pęcherzykowej choroby świń, stosuje się środki określone w ust. 9 pkt 3;

— każda ze świń została oznakowana identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób,

— ciężarówki i inne pojazdy oraz sprzęt wykorzystywany do przewozu świń muszą być oczyszczone i zdezynfekowane po każdym takim transporcie;

d) zakazane zostanie opuszczanie strefy nadzorowanej przez ciężarówki, inne pojazdy oraz sprzęt wykorzystany do przewozu świń, innego żywego inwentarza lub materiałów, które mogły być skażone w trakcie użycia na obszarze strefy nadzorowanej, bez uprzedniego oczyszczenia i zdezynfekowania zgodnie z procedurami ustanowionymi przez właściwy organ po każdym takim przewozie.

3. a) Rozmiary strefy nadzorowanej mogą zostać zmienione zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 10 ust. 3.

b) Środki podejmowane w strefie nadzorowanej stosuje się co najmniej do czasu, gdy:

i) zostaną podjęte wszystkie środki ustanowione w art. 16;

ii) zostaną podjęte wszystkie środki wymagane w odniesieniu do strefy ochronnej.

▼B

9. **Ogólne środki wspólne**

W przypadku wystąpienia choroby pęcherzykowej świń stosuje się następujące dodatkowe środki:

1. w przypadkach, gdy obecność choroby pęcherzykowej świń zostaje urzędowo potwierdzona, Państwa Członkowskie zapewniają, że, w uzupełnieniu środków ustanowionych w art. 4 ust. 2 i art. 5 niniejszej dyrektywy, mięso świń poddanych ubojowi w okresie między prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a zastosowaniem środków urzędowych zostało, w każdym przypadku, odnalezione i zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenia się wirusa choroby pęcherzykowej świń;

2. jeżeli urzędowy lekarz weterynarii ma podstawy do podejrzeń, że świnie w którymkolwiek gospodarstwie mogły zostać zarażone w wyniku przemieszczenia się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, to świnie w gospodarstwie podlegają ograniczeniom dotyczącym przemieszczania, określonych w art. 9 niniejszej dyrektywy co najmniej do czasu, gdy gospodarstwo zostanie poddane:

   a) badaniu klinicznemu świń, z wynikiem negatywnym;

   b) badaniu serologicznemu statycznej próbki świń, bez wykrycia przeciwciał pęcherzykowej choroby świń, zgodnie z ust. 7 pkt 3 lit. b) pkt ii).

   Badania określone w lit. a) i b) nie mogą być przeprowadzone przed upływem 28 dni od chwili prawdopodobnego zarażenia gospodarstwa w wyniku przemieszczania się ludzi, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób.

3. W razie potwierdzenia obecności choroby pęcherzykowej świń w rzeźni, właściwy organ zapewnia, aby:

   a) dokonano niezwłocznie uboju wszystkich świń znajdujących się w rzeźni;

   b) zwierzęta padłe i odpadki poubojowe pochodzące z zarażonych i zakażonych świń zostały zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć rozprzestrzeniania się wirusa choroby pęcherzykowej świń;

   c) nastąpiło oczyszczenie i dezynfekcja budynków i wyposażenia, w tym pojazdów, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z instrukcjami ustanowionymi przez właściwy organ;

   d) zostało przeprowadzone dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy;

   e) żadne świnie nie były ponownie sprowadzane w celu dokonania uboju co najmniej 24 godzin po zakończeniu czyszczenia i dezynfekcji przeprowadzonych zgodnie z lit. c).

10. **Czyszczenie i dezynfekcja zarażonych budynków**

W uzupełnieniu do środków ustanowionych w art. 16 niniejszej dyrektywy, stosuje się również następujące środki:

1. *Procedura wstępnego czyszczenia i dezynfekcji*

   a) Z chwilą usunięcia padłych świń w celu ich zniszczenia, te części gospodarstwa, w których trzymane były świnie, i inne części gospodarstwa, które zostały skażone podczas dokonywania uboju, powinny zostać spryskane środkiem dezynfekującym zatwierdzonym zgodnie z art. 16, w stężeniu właściwym dla pęcherzykowej choroby świń. Użyty środek dezynfekcyjny powinien pozostawać na powierzchni co najmniej 24 godziny.

   b) Wszelki rozrzucone fragmenty tkanek lub porozlewana krew powinny zostać starannie zebrane i zniszczone wraz ze zwłokami zwierząt (uboju powinno się zawsze dokonywać na nieprzepuszczalnej powierzchni).

▼B

2. *Procedura dalszego czyszczenia i dezynfekcji*

a) Obornik, ściółka, skażony pokarm itd. powinny zostać usunięte z budynków, zgromadzone w pryzmach i spryskane zatwierdzonym środkiem dezynfekcyjnym. Gnojowica powinna zostać poddana odpowiednim zabiegom zabicia wirusa.

b) Wszelkie przenośne urządzenia powinny zostać usunięte z pomieszczeń oraz pojedynczo oczyszczone i zdezynfekowane.

c) Tłuszcz i inne zabrudzenia powinny być usunięte z powierzchni poprzez nawilżenie środkiem neutralizującym, a następnie zmyte wodą pod ciśnieniem.

d) Dalsze stosowanie środka dezynfekującego powinno nastąpić poprzez spryskanie wszystkich powierzchni.

e) Dające się zapieczętować pomieszczenia powinny być poddane odymianiu.

f) Po inspekcji dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii należy uzgodnić zakres koniecznych napraw uszkodzonych podłóg, ścian itd. i niezwłocznie przeprowadzić odpowiednie roboty.

g) Należy dokonać kontroli zakończonych napraw, aby zapewnić, że zostały wykonane w sposób zadowalający.

h) Części pomieszczeń wolne od materiałów palnych można poddać zabiegom gorąca przy użyciu urządzenia do wypalania.

i) Powierzchnie powinny zostać spryskane alkalicznym środkiem dezynfekcyjnym mającym pH wyższe niż 12,5 lub innym zatwierdzonym środkiem dezynfekcyjnym. Środek dezynfekcyjny należy spłukać po upływie 48 godzin.

3. *Procedura ostatecznego czyszczenia i dezynfekcji*

Zabiegi przy użyciu urządzenia do wypalania lub alkalicznego środka dezynfekcyjnego (ust. 2 lit. h) lub i)) powinny zostać powtórzone po upływie 14 dni.

11. **Odtworzenie zarażonego stada**

W uzupełnieniu środków ustanowionych w art. 5 ust. 4 niniejszej dyrektywy, stosuje się również następujące środki:

1. Odtwarzania stada nie można rozpocząć przed upływem czterech tygodni od zakończenia pełnej dezynfekcji pomieszczeń, tj. trzeciego etapu procedur dotyczących czyszczenia i dezynfekcji.

2. Przy ponownym wprowadzeniu świń uwzględnia się sposób prowadzenia działalności przez gospodarstwo, które musi być zgodne z jedną z następujących procedur:

a) w przypadku gospodarstw trzymających świnie na wolnym powietrzu, odtwarzanie stada rozpoczyna się od wprowadzenia ograniczonej liczby prosiąt wskaźnikowych, które zostały uprzednio zbadane z wynikiem negatywnym na obecność przeciwciał wirusa choroby pęcherzykowej świń. Prosięta wskaźnikowe są umieszczone, zgodnie z warunkami ustalonymi przez właściwy organ, na obszarze całego zarażonego gospodarstwa i poddane badaniu klinicznemu 28 dni po umieszczeniu ich w gospodarstwie, oraz pobraniu próbek do celów badania serologicznego.

Jeżeli żadne z prosiąt nie wykazuje klinicznych dowodów potwierdzających obecność pęcherzykowej choroby świń i nie zostały rozwinięte przeciwciała wirusa choroby, może mieć miejsce pełne odtworzenie stada;

▼B

b) dla innych form hodowli, odtwarzanie stada świń następuje albo zgodnie z zachowaniem środków przewidzianych w lit. a) albo w drodze pełnego odtworzenia stada, z zastrzeżeniem, że:

— wszystkie świnie przybędą w okresie ośmiu dni i będą pochodzić z gospodarstw znajdujących się poza obszarami ograniczonymi w związku z pęcherzykową chorobą świń oraz są seronegatywne,

— żadna ze świń nie może opuścić gospodarstwa przez okres 60 dni od przybycia ostatniej ze świń,

— odbudowane stado poddane są badaniu klinicznemu i serologicznemu zgodnie z warunkami określonymi przez właściwy organ. Badania te mogą być przeprowadzone najwcześniej w 28 dniu po przybyciu ostatniej świni.

12. Najpóźniej do dnia 1 października 1997 r., Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie przygotowane na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rozwoju badań i procedur diagnostycznych, jak również rozwoju działań technicznych i naukowych w zakresie pęcherzykowej choroby świń wraz z odpowiednimi wnioskami wynikającymi z ustaleń zawartych w sprawozdaniu. Rada stanowi większością kwalifikowaną nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od ich przedłożenia.

▼B

ZAŁĄCZNIK III

WSPÓLNOTOWE LABORATORIA REFERENCYJNE DLA DANYCH CHORÓB

Zakres funkcji i obowiązków wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla poszczególnych chorób obejmuje:

1. koordynację, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich dla diagnozowania danych chorób, w szczególności poprzez:

   a) typowanie, składowanie i dostarczanie szczepów wirusów choroby w celu wykonania testów serologicznych i przygotowania odpowiedniej surowicy z przeciwciałami;

   b) dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników wzorcowych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu dokonania normalizacji testów i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;

   c) tworzenie i utrzymywanie zbioru szczepów wirusów i wyizolowanych próbek danej choroby;

   d) organizowanie na poziomie wspólnotowym okresowych badań porównawczych w odniesieniu do procedur diagnostycznych;

   e) gromadzenie i zestawianie danych i informacji o stosowanych metodach diagnostycznych i wynikach testów przeprowadzanych we Wspólnocie;

   f) dokonywanie charakterystyki wyizolowanych próbek wirusa danej choroby przy zastosowaniu najnowocześniejszych metod dla umożliwienia większego zrozumienia epizootiologii choroby;

   g) dotrzymywanie kroku rozwojowi zachodzącemu na świecie w zakresie nadzorowania, epizootiologii i zapobiegania w odniesieniu do danej choroby;

   h) utrzymywanie poziomu najwyższego wyspecjalizowania w odniesieniu do wirusa danej choroby i innych odpowiednich wirusów w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;

   i) pozyskanie dokładnej wiedzy w zakresie przygotowania i stosowania produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych w walce z daną choroby;

2. udzielanie skutecznej pomocy w diagnozowaniu ognisk choroby w Państwach Członkowskich poprzez przyjmowanie wyizolowanych próbek wirusa do potwierdzającego zdiagnozowania, scharakteryzowania i dla przeprowadzenia badań epizootiologicznych;

3. umożliwianie szkoleń ekspertów w zakresie diagnostyki laboratoryjnej z uwzględnieniem potrzeby harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

MINIMALNE KRYTERIA W ODNIESIENIU DO PLANÓW INTERWENCYJNYCH

Plany interwencyjne spełniają co najmniej następujące kryteria:

1. ustanowienie centrum kryzysowego na szczeblu krajowym, którego zadaniem będzie koordynacja wszystkich środków podjętych w związku z kryzysem w zainteresowanym Państwie Członkowskim;

2. stworzenie wykazu lokalnych centrów kontroli chorób dysponujących odpowiednim wyposażeniem umożliwiającym koordynowanie stosowania środków kontroli choroby na szczeblu lokalnym;

3. dostarczenie szczegółowej informacji na temat personelu zajmującego się stosowaniem środków kontroli choroby, ich umiejętnościach i zakresie ich obowiązków;

4. umożliwienie każdemu lokalnemu centrum kontroli chorób szybkiego kontaktu z osobami/organizacjami bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanymi w działania związane z walką z ogniskiem choroby;

5. udostępnienie wyposażenia i odpowiednich materiałów w celu prawidłowego przeprowadzania działań związanych z kontrolowaniem choroby;

6. sporządzenie szczegółowych instrukcji w zakresie działań, które należy podjąć w razie podejrzenia i potwierdzania infekcji lub zarażenia, w tym odnośnie do sposobu usuwania zwierząt padłych;

7. przeprowadzanie szkoleń w celu podnoszenia i rozwijania umiejętności personelu w zakresie zwalczania chorób i procedur administracyjnych;

8. dysponowanie przez laboratoria diagnostyczne wyposażeniem do przeprowadzenia badań pośmiertnych, konieczną zdolnością dokonywania badań serologicznych, histologicznych itd., oraz dysponowanie specjalistami odnośnie do szybkiego diagnozowania. Muszą być zapewnione rozwiązania dla szybkiego przewozu próbek;

9. szacowanie ilości potrzebnych szczepionek przeciwko danej chorobie, w przypadku decyzji przeprowadzania akcji szczepień interwencyjnych;

10. ustanowienie przepisów nadających uprawnienia niezbędne do wprowadzania planów interwencyjnych.